

historiska upprämnelse utur folkets lynne och charak-
 ter, liksom allt för det samma stadga en Megeringef-
 form, sammansatt efter en mödligtvis sund teori,
 men utan sammanhang med den förut bestående Sti-
 resseförfattningen", och tillägger att den förändring
 med vårt Lagverk, som år 1734 fullbordades, en-
 dast företogs med hänsyn på den historiska utveck-
 lingen; vidare, att den icke utan en långsam fram-
 skridande och betänksam gång tilländabragtes, och
 slutligen, att "behöfwet af en ny Lagbok omiöfknän-
 ligen borde hafwa rått sig, innan den samma till ef-
 tersefnad antoges" — en erinran ganska vigtig och
 sagd i sin tid, då man så brådskrat med förän-
 dringar å andra håll, såsom af vår handbok, cateches,
 m. m. — Allt detta är dock endast widbrätt såsom intes-
 ning till besvarande af den frågan: om "tidpunk-
 ten är inne, på hwilken ett förslag till en ny Lag
 bör antagas, eller om icke det sammans antagande bör
 ännu till framtides uppskjutas?" och härifrån le-
 der förf. sig otvunget, till en granskning af ämne-
 tigen i det nya Lagförslaget från de gamla afwi-
 kande stadganden. — 3) Recension af Terns-Con-
 toirets Annaler, 1816—1824. (sid. 34—63). Rec-
 enmärker att dessa Annaler innehålla: "Handlin-
 gar öfverande Terns-Contoret; Afhandlingar, Plan-
 hade Sunnen och Strödda Underrättelser." Sedan går
 han redan för de ämnen, som kunna innesfattas under
 den förordnande rubriken. Äfwen af denna upp-
 sats löwas fortsättning en annan gång. — 4) Es-
 werfigt af Swenska Litteraturen för Ja-
 nuari, Februari och Mars Månader år
 1825 (sid. 64—114). Dessa Recensioner äro wiserli-
 gen förtä, men i allmänhet ändamålsenliga och det
 wore att önska att de i Svea icke för snart måtte
 upphöra, hwilket dock är att befara, då man befat-
 tat sig äfwen med hwardags öfversättningar och ö-
 betydigheter. Under artikeln Folkskrifter, fö-
 rekomma flere ganska vigtiga anmärkningar; men
 tillika några böstt besynnerliga påståenden, såsom
 t. ex. att de Bellmanska Sångerna, dem Rec. met-
 giswit vara "smittika" och utödra "den mest origi-
 nella Swenska Poesi", skulle verka till fördel af
 folkets moralitet. — 5) Litterära och
 Konstnyheter (sid. 115—119) utödras af några no-
 tiser om den på Näsby sätesgård i Ödbermansland-
 nu mera uppslagna samlingen af konstverken, och
 om äfswiliga presenter till Upsala Universitet. —
 6) Böcker, utkomna i Juni, Juli, Augusti

och September. Månader 1825 (sid. 120—
 130), en för kändomen af Swenska litteraturen
 vigtig och nyttig förteckning, ehuru smärken allde-
 les fullständig eller tillräcklig i uppgifterna angä-
 ende tiden då hwarje resligt bok utkommit. 7) Dis-
 putationer utgifna i Lund Wärtermånen
 1825 (sid. 131, 132). — 8) Anmodan att Herr
 boktryckare, förläggare och utgifwäre måtte i god
 tid, till redactionen af Svea, insända fullständiga
 uppgifter, öfwer allt nytt som utkommit: en anme-
 dan hwilken, om ej Herr boktryckare, förläggare och
 utgifwäre på sednare åren allt för mycket ändrat
 sig, såga torde blifwa efterkommen.

A P U S T I F.

Cometen tog sig friheten, att för en tid sedan öf-
 förmåla de store stoffedar af disputationer, som fort-
 fara att upplysa rymderna kring Upsala. Redactio-
 nen har varit nog iaktlig, att, under beteckning af
 tvenne sprutor, få sig en sådan tillstånd, hwilken
 innehåller de mest oförlitliga gnistor af klart we-
 tenskapligt jus, djuphet i tankar och redighet i
 framställning. Dess titel är:

Afhandling om de Djur, som i Bib-
 len omtalas, under Professorens
 och A. Wasa Ordens Commendeu-
 rens, Doctor C. W. Thunbergs in-
 seende, utgifwen af N. S. Högländer
 och till granskning framstald d.
 25 Nov. 1825.

Denna afhandling är neml. så ypperlig, att den
 säkert skall göra mycken ära åt det läroste wid hwilket
 den offentligen framträd, ännu sörre åt den hög-
 lärda Facultet, som till dess utgifwande lemnat sitt
 "gunstiga tillstånd", och sörst åt Herr "Hög-
 länders af Calmare Landstap", hwilken uppträdde
 som dess författare.

Han börjar, (sid. 1.) att underätta oss, huru "i
 det gamla och det nya Testamentets Skrifter både
 djur och werter förekomma." Då man hitills trott
 att der sunnits endast förord och bokstäfwer, har förf.
 redan sålunda, på ett löfande sätt, documenterat
 "en med sin språkförståelse förenad betänksam insigt
 uti naturens kändedom." Utaf en så wäl utrustad
 forskare bör man kunna wänta förwäntande upptä-

ter, och han dröjer ej längre än till början af 2 sidan, förän han meddelar den wettgirige läsaren, att "till Bibels tolkning är icke philologisk kunskap ensam tillräcklig, utan att dertill fordras äfwen Kännedom af landets Geographi, Climat, Ödning, Inwånarnes och de närgränsande folkslagens språk, seder och bruk", — allt ämnen hwilka naturligtwis icke ingå i det wad man hittills kallat philologi. Han drager alltså deraf (sid. 3) den slutsats, att "det skulle wara af mycken fördel och en angenäm kunskap, om wid ett högre Lärosäte de studerande Prestmännen *) kunde få se icke allenast i smått (en miniature) mönster af de Gamles stora och praktfulla Werk, utan äfwen de djur uppstoppade och de Werkter torfade, hwilka omtalas i de heliga Skrifter," t. ex. draken i Babel, och framför allt det i Uppenbarelse Boken omtalade wilddjuret. Man skulle neml. då med säkerhet kunna få afsjort, om dess tal är precist 666, eller om det ej uppgår till fullt 1000 Nglds. Emellertid har förf. genomgått "Upsala Academies Museum" och der lärt känna ättilliga "bibliske djur," såsom katten, hunden, råfwen, boscen, m. fl.; men derunder fått skäl att beklaga, det den "äbla Wetenskap om Guds Allmägt och Wisshet, wid Upsala Universitet blifwit förd till den Medicinska Faculteten och derved förbigången af de fleste både Philosophis och Theologis Studiosi" (sid. 5). En följd häraf uppgifwes wara, "att ganska många af Rikets wärdade Prästerskap icke kunnat lära känna eller beundra den gudomliga herligheten" (sid. 5). Likwäl försäkrar förf., att "huru lång hwarje Skapelsebad warit, kan icke bestämmas" (sid. 6); men är straxt derefter så dristig, att han gifår, att när i bibeln omtalas "Djur, som med wingar flyga öfwer jorden, dermed menas otwiswelagtigt Foglarne, och kan hända, äfwen Insekterne, af hwilka de flesta äfwen flyga" (sid. 7). Deremot antager han, att "med fånaden bör egentligen förstås de daggande Djuren i allmänhet, som leswa på det forra". (Respondentens namn tyckes utmärkt att han ej leswer i watten). — Sannolikt finner han icke (sid. 9), att "alle de förste jordens inwånare allmänt, uti de blidaste klimater, warit Mesar," ehuru "ibland de Philisteer synas flere warit af en owanlig längd.

Goliath, neml. war en Mese och Saul war ett hufvud högre än allt folket." Sid. 10 åter anmärker han huru "de Wårter, som i jord och stenlager hittills kommit till Naturforskarens kunskap, och af hwilka i synnerhet blad finnas, i de kallare länder, aftrykte, hafwa befunnits tillhöra ett warmare luftstref. Äfwen att de öfwerleswor af Djur, som i Museer förwaras, hafwa blifwit dels uppgräfne i jordlager, ej långt från stora floder, dels funnits uti bergen förstenade"; i anledning hwaraf "man uppgjort den slutsats, att dessa Djur och Wårter tillhört en Fornwerld och att de utur Naturens första aldeles förswunnit." Men häremot erinras. (sid. 11), "att wiså wårter och deras frön icke böra kunna utödas af watten och ännu mindre djur, som egentligen leswa i wattnets element, såsom Skalldjur, Snäckor och Petrificator." Desså menar förf. (sid. 13), att "det Mammot-djur, hwars mer eller mindre fullkomliga benrangel uppgräfwes utur jorden i Norra Amerika, torde ännu finnas leswande i de aflågennare landskapers Fogrifer trakter." Och härtill hemtar han anledning af den märkliga omständighet, att "uti 16 Seculo fann ett jägaresällskap uti Amerikas Fogar ett leswande djur, och löfjade förgräfwes på det fina gewär." — Men, tillägger han, "en sådan förmodan — neml. att det ännu leswer — synes wara säkrare i anseende till det Mammot-djur, hwars stora tänder och ben blifwit blottade och framdragne ifrån stränderne af Siberiens stora floder, och ifrån de Jeschwets dar, hwilka ligga utom Asiens fasta land." På så talande skäl måste man wäl medgifwa förf. (sid. 15), att "många händelser på vår jord kunna ganska wäl tillskrifwas syndafloedens wäldsamma werkningar, utan att man behöfwer tillstapa en fornwerld."

Det anförda torde wara tillräckligt att antyda, huru nyttig denna afhandling måste kunna blifwit mot den gråfeligu sjukdomen Mesancholia, hwilken allt mer synes wiså utbreda sig. Och kanhända war det med hänsyn till denna afhandlingen Pharmaceutiska egenkap, som medicinska faculteten i Upsala gaf den sitt "gunstiga bifall."

*) Man wet att dessa äro, såsom det heter, alldeles dögna att studera.

R o m e t e n.

N:o 25.

Fördagen den 24 December 1825.

Inrikes Nyheter.

Stockholm. Förliden torsdag gafs för första gången på kongl. Stora Theatern, dramatiska scenen, Shakespeares Rår, comedie uti en act, en liten såd och wäl arbetad efterpiece, för hwars innehåll wi ej tro oss i förhand böra göra redo. Wi anse det ej wara en tjenst för dem, som redan sett en piece, att finna den detaillerad uti ett Dagblad; deremot en verklig tjenst för dem, som ej sedt, men ännu se den; och hwarigenom njöt af intrigen gång och upplösningens öfverraskning för dem går förloradt. Wi instränka oss således att säga, det ärofulliga wärliga *qui pro quo* förefalla, att intrigen ej är särdeles inwecklad, men med mycket skicklighet genomförd, att öfversättningen är wärlig och språket i högsta måtto wärdadt, samt att pieceens förtjenst helt och hållet hvilat på Shakespeares role — en swår, men tacksam role, då den ges så, som Hr Almlöf gaf den — och, må hända, är det ej för mycket sagdt, att den swärligen kan giswas bättre. Publisen erkände detta, och rättwisade Hr Almlöfs bemötande på ett smärande sätt. Fruarne Erikson och Lindström gäswa sina roller mycket wäl; det war ej den fästnämndes fel, att hemmets är mindre betydande. Fru Erikson wiste att med mycket skicklighet draga fördel af sin, och med verklig theatralisk känedom uppfatta de ställen som föranledde till ett högre spel. Med misshöje måste man anmärka, att ehuru twenne goda piesser uppfördes, af hwilka den ena war ny, spectacklet denna afton hade ett ringa antal åskådare.

Några reflexioner med hänsigt till en i 8:de häftet af Swea insörd afhandling, om "wårt fäderneslands lagstiftning i anledning af nya lagförslaget."

(Insändt).

Swärligen kan något ännu fördrå en mognare omtänka och besinnning, en större samwetsgrannhet, ett djupare theoretiskt och practiskt förstånd, än en lagförändring, helst om denna är helt och hållet genomgripande och ästadskommande en, till sitt innehåll och sin form, ny lag coder. Det är ej med en sådan sak, som med afläggandet och antagandet af ett mode i klädedrägt, så att man kan utan betänksamt förkasta ett gammalt och för behaglig tid upptaga ett nytt. Lagen måste, om den skall kunna verka hwad den äfystar, nödwändigt bära stämpeln ej blott i allmänhet af den tid som framkallat densamma, utan också af den tids-modification, som hänfö sig till det folk, för hwilket den skall blifwa ett rättesändre. Den bör wara så beskaffad, att folket kan, ej mindre i lagens rådande anda, än i hwarje enskild lagbestämning, känna igen sig sjelf, till lynne och carakter. Eljest är den endast en af tankkraften utförd konstmaskin, hwars större eller mindre relativa värde inom rättsspeculationens område, beror på dess större eller mindre theoretiska fullkomlighet; men hwilken, såsom positivt gällande i ett wilst land, ej är användbar. En efter abstracta rättsprinciper författad lag, äfwen om dessa wöre absolut rigtiga, kan likwäl, blott såsom sådan, ej wara för ett folk tjenlig; den måste wara lämpad efter graden af folkets kultur och efter det sätt, på hwilket detta kommit till sin politiska, rel-

gläns, moraliska och intellektuella utvecklingspunkt.
— Det som i teorien synes vara samit och tydligt,
är ofta i praktiken, om ej alldeles sakligt, åtminstone
ej fullkomligen samit, och ännu oftare slädtigt eller
overksligt. Lagens grund får ej vara en strids-
fråga för dagen, får ej vara en utifrån införskrif-
wen, för nationen obekant grundfäst, utan den må
se vara en så omistämkelig product af det allmän-
na tänkesättet och af den i nationallynet lefvande
och genom dess historiska utveckling afsträde rätt-
lämna, att hvar och en medborgare genom sitt prac-
tiska förstånd en amt kan finna den, utan att af ut-
ländska lagar och utländska rättslärores eller laglot-
tares skrifter behöfva uppsöka en sådan. Ty om
man ej af det nödvändiga förhållande, som verkat
lagens uppkomst, kan igenfinna ratio legis, så blir
lagstadsbandet en tom minnesfäst, hwilken aldrig ingår
hos folket såsom en lefvande kunskap, utan blott
ger anledning till domares och sakförares härsklywe-
rier, och möjligheten att kunna subsumera anaöga
fall under ett speciellt i lagen upptaget, beror ej då
på en vanlig skarpsinnighet, utan på den mer eller
mindre instuderingen i den abstracta läran. Men
lagen bör äfwentades till sin form vara fullkomligt
inhemsk, och, så mycket som möjligt, böra historiska
minnen derwid vara fästade.

Hvorn kunde wiserligen sägas mycket mera,
än det är sagda; men då wi ej uppträda, såsom
partigångare, för att få en wiss mening gällande,
utan blott önska att kunna framställa en för det all-
männa i högsta måtto wigtig fråga ur en riktig
synpunkt, och lemna den utförliga underförningen
åt den som är mera sakkännare än wi, så torde
det anförda vara för ett sådant ändamål tillräckligt.
Nu återstår endast, att fåta bli den wid den här
afwansföre angifna afhandlingen, hwilken är rätt
läsward, ehuru på intet sätt uttömmande sitt ämne.

Författaren i Swer har behandlat 2me frågor,
neml. om en lagförändring öfwerhufwud är nöd-
wändig, och om det nya lagförslaget är ändamåls-
ligt. Den första frågan har han nekande beswarat,
och för en sådan mening uppgifwit skäl, hwilka kun-
nat vara fullständigare, kraftigare och mera öfwer-
tygande. Hvad han eljest anført så wäl öfwer
Svenska lagens upprinnelse och utbildning ur folkets
lyne och historiska uppförelser, som öfwer lagstif-

ningens högsta uppgift, att jemka och förlikna de båda
motsatta metoderna: att neml. antingen gå för ab-
stract tillwäga, eller sönderfalla i alltför minutiga lösa-
lifering af de utaf enskilda fall förantleda bestämmel-
gar, — allt detta är riktigt samit förtjenar wäl att
behyrtas. Wi äro äfwen med honom ense deruti,
att en fullkomlig omfäpning af wår corpus juris icke är
af behofwet påfäst, och torde ännu ett halft eller het
sekel kunna undwäras. Deremot tyckes ofwen reuission der-
af vara, om också just ej alldeles oundgänglig, åt-
minstone ganska nyttig, dels för att få alla lagstads-
ganden och sedermera timade förändringar och förklar-
ningar i öfwerensstämmelse med hwarandra, dels
för att yttermera jemka wissa stycken efter tidens
förändrade stiel. Men om man ej ens wille wädra-
ga en slikt egentlig formel ingalunda hela systemet
uppsökande granskning, så skulle redan nyretet wäl
wunnet endast med en sådan ny redaction af Lag-
samlingen eller de författningar, som upphäfwats
eller förklara 1734 års lag. Den förra är, som man
wet, på konungens befallning utgiffwen, men ej
af konungen stadfäst och såsom gällande promulge-
rad. Den är således ett privat werk, en handbok
för jurister och parter, och kan af detta skäl ontbe-
tas, utan att den gamla lagbygnaden derigenom kun-
de anses i någon mon rubbad. Men äfwen såsom
ett Compendium berättadt, kunde den warit bättre
och ändamålsenligare författad; ty utom det ett åt-
skilliga alltför speciella och mindre wigtiga lagbud ä-
ro upptagna, men deremot wäsentligare här och
der saknas, så äro äfwen excerpteria ofta så illa
beräknade och uttrycken så swäfwande och mångtyd-
ga, att man, för att vara säker om stadgandet, es-
sentialt får ha författningen wid sidan, för att råds-
fråga och jemföra. Till och med mellan slikswa för-
ordningarne inbördes råder ej alltid den harmoni
och consequens, som önskligt wore, hwilket och lätt
läter förklara sig af den skiftlighet i lagstiftningsskif-
figter, som under en tid af 90 år naturligtwis må-
se inträffa. I en nyare Förordning har ej alltid
tydligt blifwit bestämt, i hwad mon den är wer-
ligen ny och en föregående upphäfwen, o. s. w. Då
härtil kommer, att mösan af författningar är wäl
flor, för att rätten skall kunna lätt utskakas af
den, som ej enskildt uppförelt sitt lif åt lagkunsta-

pen, så skulle rågra via desideria i affeende på en grai stande åtgård wid wårt lagwerk ej wera så alldeles obefogade, synnerligast om, såsom man med flät kan förmoda, Korung och Ständer ej låra på längre tid beståmma sig för upptagandet af en spiltter ny lag. Om rättstolkningen i Rom, genom ickegens abstracta form å ena sidan och rättens obeslåtthet och mången gång onödigtvis utspunna subtilitet å andra, war ett monopolium för särskilda adwocatoriska skolor, så är onekligen wårt lagtolkning, om ej ej helt och hållet af samma skäl, dock för demåttwarande tillräckligt swår, för att ej kunna utlösas af någon med lagfarenhetens behandling obewarad, och då wårt lag alltid warit prisad för dess popularitet, bør en sådan god egenkap åfwen framgent söka bibehållas.

(Slutet följer.)

Den dumma Skolan.

"Jag är dum".

Stockh. Post. 1823, No 242.

Man har i våra dagar mycket hört talas om skolor, om den nya och gamla, om den historiska och icke historiska, och Argus den tredje har i synnerhet upprepat dessa benämningar, glad att hitta på några uttryck som tyckas innehålla tankar. Märkwärdigt är det dock, att ännu ingen såslat uppmärksamhet wid en skola, som icke allenast har all möjlig historisk continuitet för sig, utan åfwen besinner sig i betydlig mån åldre och mera utbredd än någon af de öfrige; jag menar den dumma skolan, eller, som den på fransyska kallas, l'Ecole des Sots. Måhända står orsaken till detta ringa åtgifwande att finna i den stora allmänligheten hon åger, då man wet, att ju alldagligare en sak är, ju mindre wäcker och spänner den allmänna nyfikenheten. Här till fogar sig ett annat skäl. Det är nemligen bekant, att menniskorna ehuru de icke efterstråfwa någonting ifrigare, icke införskrifwa från fremmande länder någon ting ofrare, icke låra någon ting wid gymnasier och academier grundligare än dumheten, skåmmas de dock alla wid att offentligen bekänna heime. Så mycket angetågnare synes det då wera, enär wår tid allt mer och mer börjar utkråfwa sin rätt på publicitet, att söka i ljuset framdraga denna, å ena sidan att

månt Islånda och å den andra till sin natur så litet bekanta skola. Wi willa då utwäcka:

1) Den dumma Skolans ålder.

Man wet, att bland de institutioner, som sträta af hög åberdom, ingen härutinnan gått så långt som Frimurare-orden, hvilken i sjelfwa Adam ser sin första Stormästare. Wi lemna utygisten der för; men kunna ej underlåta att förskätra det wårt skola är lika gammal, till och med åldre, ja att den leder sitt upphof från sjelfwa Lucifer, den förste bland de Skavade, som slog sig på att wera dum. Om frimurarene finna bland de så kallade Adaniterna sina åldsta ordensbröder, så kan denna skola med allt flät räkna de så kallade Dumiterna bland sina anhängare. Man kan wiserligen abra den inwåntning, att wid den ryckbara öfwerfwämningen, som i Noachs tid öfwergiel allt hwad fört hade, åfwen Dumheten, hvilken har mycket fört, då omkommit, och sålunda blott en kort tid fortwarit; men det förhöll sig dermed, som med allt hwad ystigt är: dumheten sked öfwanpå och det tunga gedigna sjönt till botten. Från den tiden har dumheten allt mer och mer tilltagit, och med menniskoflagtets fördeltelse så inympat sig på dess rot och stam, att hon nu mera ej står att utlösa, icke en gång genom swaswåröfning. Årda från Nebufadnezar, som åt löfwer och thimotej, ånda till Heliohabatus, som åt påfågejernor för att bli mera dum, ånda från Abaraos ministrar, som kunde förwånda syn, men woro nog ensaldige att ej kunna gbra löf, hwilket allenast tillkommer den gemena hopen, ånda till wår tids, som wäl kunna hålla congresser, men ej förbinda folk, har dumheten warit bekant, dyrkad och åstad. Hon har räknat till sin skola jordens måttigaste menarcker, staternas högsta förwaltare. I alla stånd, bland alla åldrar och förhållanden har hon funnit anhängare; ja hon har till och med gått genom de wisas lytta dörrar, och omskapat dem till de ifrigaste förswarare af sina satser.

2) Den dumma Skolans natur och wäsende.

Då andra skolor efter sitt pund arbete för menniskhetens hyfsning och upplystande ur det djuriska tillståndet, går den dumma skolans bemdande ut på, att bringa allt till råheten. Ty dumheten, såsom dotter af natten, sked och uppförd i swalget af det swarta och formåsa ånos, allt ifrån spåda barndomen tillhållen att wera exemplariskt sänig och

B i h a n g till N:o 25 af Tidningen Kometen.

Så är det då julafton i dag, och hvar och en flyndar att föråra sina wänner någon liten julklapp. Ulfwen Kometen önskar att kunna i ågfomma sina gunstbenågne Läsare med något sådant; men då han kan erbjuda hvarken Pomade superfine, Eau d'Oange de Portugal eller rökgubbar åt wederbêrande, will han i stället gifwa sig self fördubblad.

De små barnens Julafton.

(En sofa i fogen. Några barn sitta derinne. Det äldsta sjunger:)

Nedan soln gått till bys och det lider åt qväll,
Och det mörknar på fjell.
Ej tillbaka från flog kommer far hem till tjell.

Hör, hur stormen så wilddt tjuiter till ner wid strand!
Hör, på öbernen ibland
Hur han klappar så hemstt med sin iskalla hand!

Utanföre står björn. Genom fönstret han ser
In på småbarnen ner.
Hör han skrapar från wägg både moða och ler.

Uppå backflugans spiell liten fogel sig fatt,
För att jula i natt.
Hur han skakar uppå sig, så frusen och matt.

Ingen brasa på spis, intet jul-ljus att få,
Här wi sitta i wrå
Helt allena och gråta, wi fattiga, små.

Hu det mörknar allt mer! Hu det lider åt qväll,
Ulfwen tjuiter på fjell.
Ej tillbaka från flog kommer far hem till fjell.
(En bwingad Engel inträder, hwars hufwud är omgäfwet af en gloria, som upplyser rummet)

Ett af barnen.

Ät se en liten Engel!

Ett annat.

Ät! det är wår bror Carl från himmelen, der Gud bor.

Engeln.

Ja, jag är eder bror. Från himlens nejder sänd,
Jag kommit till er ned uti er lilla hydda,
Att leka om en stund och torfa fårens dagg
Från edra kinder bort, och dela eder smårta.
Se här, hwad granna ting från himmelen jag får!
Du syster Lina tag en Gldm mig ej utaf mig.
Den will påminna dig att alldrig glömma Gud
Och ej din goda bror, som nu bland Englar wistad.—
Min andra syster, dig jag gifwer denna ros,
En skänk från Englarne uppå din egen namnsdag.
O syster kom ihåg, som rosen är ditt lif;
Din ofkulds hwita ros förwara wäl i hjertat,
Att den ej slingås må af slårdens dosda mass.
Er yngre syston ej jag heiter will förglömma
Dig, Julius, här en stöit jag lägger uti hand,
Besmitta alldrig den med någon jordisk tonart;
Ty hwad ej himmelskt är förkastligt är och lågt.

Ett af barnen.

Ät jag då! Har du ingenting åt mig?

Engeln.

Nej! ingenting.

(Barnet börjar att gråta.)

Engeln.

Lär dig att blifwa from och lydig och beskedlig,
Och ej dig himmelen och ej din bror dig glömmet.

Barnet.

Ät! jag will bli så beskedlig.

Engeln.

Lofwar du det?

Barnet.

Ja.

Engeln.

Så tag då denna skänk det är en liten bok,
I himmelen den skrefs af goda Englar's finger.
Hwar bokstaf är af gull. Förwara henne wäl
Och bind des lärdomar ikring ditt späda hjerta.

Barnet.

(Ett strog r böjen)

Äh jag skall alltid sådanester bli så snäll och beffedlig.

Engeln.

Au torken tåren bort och wären g'ada barn!

(Engeln ställer ett brinnande ljus på bordet, af lika många grenar med antalet af barnen.)

Alla barnen.

Äh se sådant stort, stort julljus.

(Engeln fattar spöken och spelar derpå. Alla barnen taga i ring och dansa. Ett sju't barn reser sig upp från bänken, firrar omkring sig och ropar: Pappa! pappa! Barnen upphöra med dansen. Lina springer till barnet.)

Lina.

Syster, stoffars syster, hur är det med dig? Bror Carl ser du din syster?

Engeln.

Blida, känner du igen mig?

Barnet.

Äh ja, det är bror Carl!

Engeln.

Ser du hur g'ada dina syston äro? Ser du det stora julluset?

Blida.

Äh ja! Men jag är så sjuk, jag kan icke wara glad. Är det julafton i qväll?

Engeln.

Ja, och i himmelen äfwen.

Blida.

Äh, jag drömde jag war i himmeln.

Engeln.

Hwad såg du der?

Blida.

Dig Carl och så många andra små Eng'ar, som kallade mig sin syster.

Engeln.

Will du följa med mig i afton.

Blida.

Ja kan ju icke gå. Gwärt!

Engeln.

Till himlen, till Gud.

Blida.

Äh ja, om Gud will hafwa mig till sig. Men min pappa och mina syston blifwa då så ledsna och och börja gråta.

Engeln.

Nej, de skola icke gråta. Du är ju hos din bror Carl.

Blida.

Äh ja, hos min bror Carl.

Engeln.

Så kom.

(Han tager henne i famnen, de förswinna.)

Det stora Tidnings-Kalaset.

Det berättas, att alla i Stockho'm utkommande tidningar erna på Storförget, hwilket för deras skull för tillfället lärer blifwit utrymbt, i afton hålla en stor collation. Man tillägger, att Argus (b. 3:e) kommer att bestå sjelfwa julgröten, med en af socker och kanet konstligt tillagad Mosall, i hwars midt det Swenska publicistertiet grönnyndigt thronar, hållande i ena handen en hörselstus och i den andra ett förstoringsglas. Vid thronens fot ligger en stor packa af utslag, beswär, acter och protocoller. Till höger presenterar sig den sönderförda Olympiska aiften, med skaffarne och resenären i wädret. Till wänster warseblir man ett conterfej af Blanka, som håller i handen ett par i form af solskäder hoppfästade ämnebrön, med hwilka hon söker bortslåga den auctorliga swetten från sin författares förb'strade anlete, hwär hwars ögonlock twenne sömnlösa nåtter ännu lika tungt synas hwila. Litet derifrån upptäcker man Journalen, slyssfatt med att till nästa år uppsätta sin flöjel, medan Stockho'ms Dagblad i fullt furioso arbetar på att pistla ren sin af det swära höstiwäg'aget nedstänkta reskapprock. Under det Granskaren debuterar i Medlighetens seger öfwer Fdrtalet, ser man Conversationsbladet i färd med att af segelduk bereda sig en slänglappa till den förefående nyårscoitren hos damerna. Ne-

Hansbre dessa synes en långsamt framstridande
 processjon, i hvars tite af stadens halvklarlar
 läres Anmärkarens, Stockholms Tid-
 nings, och Argiden fjerdens tillhör, öf-
 wer hvilka en matt framförande Komet ka-
 star sina bleka affledestrålar. Dem medföljer i egen
 hög person Post- och Inrikes Tidningen,
 för att genast på stället uppteckna dagen när de
 aflidne blifwit befordrade till ewigheten, jänte de-
 ras stånd och ålder, på det ej någon omyndig måt-
 te här i öfva ofwanbemänte tidning i förväg. Em-
 dan Argus, såsom omnämmt är, förhundit sig att be-
 kostja julgodten, har Journalen öfvertagit ius-
 siften, hwartill Kometen bidrager med ett emot
 behofwet svarande förråd af peppar och salt. Stock-
 holms Post- och Inrikes Tidning består
 rådt iussifka, Granskaren har erbjudit sig att
 aflemna några franska bröd, Stockholms Tid-
 ning och Argus den fjerde i compagne
 piébl eller så kalladt sänre måltidsdricka, samt Con-
 versations-Bladet er me och snömos. Till
 upplysningens befrämjande tror man att Stock-
 holms Kyrkotidning till handa håller några
 wärjus-stumpar. Hwad som blir öfwer af maten
 stela Stockholms Tidning och Argus den
 fjerde, utan intrång af Anmärkaren, komma
 att dela emellan sig. Före måltiden ernar man spe-
 la Komet, öfwen som ett partie Bobesfer,
 hwarwid Granskaren får stryfa för ett lusar-
 hugg af Argus, medan Anmärkaren sitter
 med kronen, och Stockholms Posten med Blom-
 pottan. Som Argus den fjerde råkat så Kisse,
 förmodas han draga sänsta kortet med sig, som är
 blarn, eller en så kallade Stockholms Tidning.
 Kometen, som fått endast en femma går i leken;
 men som kuller står, måste han ämbia sig med det
 obetydliga wärde han redan fått. Efter slutadt
 Bobesfer, förena sig Argus den fjerde och
 Stockholms Tidning om ett partie Swäl-
 ta Naf. Under måltiden komma ättilliga national-
 wisor att affungas, såsom: "Tre åro de som mest
 blänkt i vår werld", etc. — "På Tidnings-
 bladens magra stråt, hur mycket blodet
 det måste gutas, m. m. — "När jag blir
 wäckt ur sömnens fred, utaf kometer,
 troll och gaster", o. s. w. hwarefter man emot-
 ser att följande stalar blifwa proponerade:

1) Mätte nationen med denna stund afwänas
 från all läsning, som öfwerflögar rymden af tre tryckta
 ark, och i stället skrifwa sig till tidningsstrifwar-
 nes dagblad, för att i dem söka all sin uppfostring,
 alla sina kunskaper, hela sitt förstånd och sin willes
 filosofiska och moraliska utveckling och förädling.

2) Mätte aldrig lusten att höra sawaller uppstå!
 Mätte med det snart ingående året många rätt-
 gångar komma å bane, många cessioner öfwas, folk
 hänga och dränka sig, slå hwarannan blodwiten, en
 och annan eldswåda inträffa, någon storfus ertap-
 pas, och om han rymmer åtminstone icke rymma ur
 dagbladen! Mätte Rissers mördare ännu flere
 gånger upptäckas, Swea och Odalmannen
 fortsara, riksdag snart inträffa, missioner wargår
 wisa sig i landsorterna, lurenträgeriet blomstra,
 200 pigor från Westerås med de första wärswalor-
 ne infleppa sig i Dagligt Ubehanda, Herr Ham-
 marströmd ännu en gång winna mention honorable
 i Kometen, någon tidning indragas, lus och mu-
 rar ramla, priset på råg och hwete ständigt ömwe-
 la, Biskopar, Justitiäräder och Presidenter öpp-
 hörligen dö, committéer sättas, pundar bli galna,
 på det wi under instundande år aldrig måtte befrö-
 na oss i förslagenhet om ämnen för våra Dagblad!

3) Mätte stuligen en gynsam prenumerations-
 ättillja våra företag, på det wi alla med enstämning
 rådt så ståt att med den första Januari sjunga:
 Nunc redeant Saturnia regni!

Efter måltiden säges ättilliga ju-
 lekar komma å bane. Man påstår att samteliga tidningarne stola
 Nappa stek på Argus, Kometen Sitta Ur-
 derstol och Journalen leka Lasse Luffar
 om. Slutligen läser till medbrödernas gemensam-
 ma gamman Stockholms Posten åtaga sig
 att vara Julbock, hwarefter collationen stutas un-
 der warma tillbudsningar för dagbladstrifweriets
 trefnad och besänd.

Syn

Några wälmentade Jul-Önskingar till
 Publiken.

Det har blifwit en löstlig sed, att den stilla och
 anständiga ungdom, som wil, hwad man kallar, upp-

i werlden, ej må förwanna något tillfälle, för att söka medelst personliga eller skriftliga uppmaningar, hos sina höga förmän och gunstbewägne gymnasier, genom äreminnen och förmedlingspersoner, göra sig rekommenderad och påmint. Nu som äfwen jag är en ungdom och behöfwer mer än någon af mina medbröder en gynnsam omfattning, för att kunna slå mig ut i en ondskefull och förförisk tid, wet jag inter bättre än att wända mig till dig, Hördade Publikum, för att med några wä menta julsönskningar söka göra dig till min höge Gymnasier. Alltså:

Högtwördade Publikum,

Min synnerige Patronus och Mecenas!

Mätte himmelen beståra dig den mest angenäma och fröjdefulla julhelg, det will säga, många på credit förfäffade julkapper, många pinsamma och tråkiga souper, stora förluster på Wira och Kille-spel! Mätte till din wederskuld alle tidningar uppfyllas med squaller, bra gröfwa besöklningar göras mot collegier och embetsmän! Mätte till din uppmuntran någon i djup stud förskänkt person följa de redan gifna, ysande exemplen, på det dina söner ej må sakta talsämnne, medan de kämpa med sabbaten, under den tid som förflyter mellan middagsmåltiden och speltimman! Ja mätte både du och dina barn lyckas att få upplåna de summor i behöfwen till helgen, samt dina creditorer, mot den löfwade discretion af 45 procent, lemna dig i fred för alla oangenäma erinringar, så länge julen warar, och sedan den tagit slut, cessionansökan hinna blifwa färdig innan Wyrdningsutslaget faller! Mätte du blitta på, och crediten hjälpa dig att bestamma nog kostsamma och rara luredrägerwaror, och fruarne med dem wara tillfreds, samt bibehålla denna tillfredsställelse äminstone till annandagen! Mätte embesomännens lönekwartal få egenkap af Enkans wälfignade öfjokruka! Mätte inter hushåll kostn mera än 3 öfwer mannens säkra och lagliga inkomster! Mätte de rätt gentitt uppfosttrade unga damerna med stor förnöjelse, det är bra osmakligt granna, få dansa på Wördebalen och hos Herr Torngren, och deras Bonnier hafwa inpreglat i deras minne lå många Franska glosor, som tarswas till att undangömma deras hufwudens och deras hjertans tomhet! Mätte de unga Herrarne öfbröde få om afsnarne utlösa sina beleswade brogder på Norrebro och

detta utbrott af hjetemod och urbanitet gifwa dem mycken gamman! Mätte Lotterierna, så det Kongl. Swenska som de utländska, förlåna sina dyrkare rika nyårsgåfwor! Mätte alla auctorer och förläggare lydligen påsinna något bra tankfullt och osmakligt lappri, som fermt går åt och lemna en bestedlig winst! Mätte spectaklets Gudinna bitta på att glädja och förtjusa åskådarne med rätt gramma decorationer, dyrbara costumer och bra blisrande must; men för all del akta sig för upptagandet af några andra piesser än dem, hwilla den förnåma okunnigheten eller en förstånd ton stämpat såsom goda, utan att lyfna till tidens, till bildningens och hela nationens gemensamma röst, hwilken yrkar någonting bättre än Endfall och Dubbla prof, Brandskattningen och Duellen; framför allt mätte hon som pesten affly hwarje försök att inrymma en plats på sin egen repertoire af Shakespeare, Schiller och Delensschläger, m. fl. och slutligen mätte hon alldrig uppmuntra några andra inhemska författare, än dem som råka stå i wiså högt förnåma, medalj- och stjernbeprydda förbindelser till hennes gudomlighet! Mätte det religieuse bemiddandet alldrig stiga högre än till predikningar och tal wid grafwar, såsom mest löwande och säkrast tongifwande, och såkunda den blundande allmänheten ännu ett tiotal få insumra på ytlighetens med yphrasologier, mosaiktakor, arabesser och frimskrams blomsterhöjda låger! Mätte rättwisfan fortfara att låta betala sig med guld eller lärar, sanningen ännu ett år förklarad för döftum, och förstjensten sira ännu en julhelg wid sin wattenkruka och sitt hatmläger! Mätte wetenskap, konst och poesi försänkta i en ännu allmänare sömn, och den broderade skägghsheten winna sin besordran, sina stjernor och slutligen stadens på en gång rikaste och fjollgaste sliktor. Och änteligen 3 nödfälde likar i de undangömda hyddorna, som ej ägen någre andra julsus än himmelens stjernor, något annat julsbord än jorden, något annat bröd än sjenarne i eder öfen, ingen annan bädd der i sän hwila ut än grafwen, mätte Ni uti en bättre werld sinna en herrligare julsfröjd än wi tidens låtsinniga barn sinna här nere.

Cometen.

H. J. J. J.

Stockholm, tryckt hos Carl Gustaf Holm, 1825.

R o m e t e n.

N:o 26 och 27.

Lördagen den 31 December 1825.

Inrikes Nyheter.

Stockholm. Siftlidne måndag eller Annandag Jul, uppfördes åter Mozarts don Juan på Kongl. Theatern. Theater-Directionen hade låtit dublera 2me af fruntimmersrollerne, nemligen mamsell Widerbergs såsom Anna, af mamsell Enbom, och fru Lindströms såsom Zerlina, af Mamsell Fagerberg. Med fullt erkännande af det rigtiga i denna princip att tillwänja unga sjuetter, wåga wi dock gbra följande erinringar emot resultatet deraf för afton. Mamsell Enbom, wäckte wid sitt inträde på scenen, ett icke angenämt intryck, genom det mindre träffande i framställningen af Annas character. Hon förgömde alldeles den wärdighet henne tillkom, såsom en Gouverneurs dotter, och hwilken hos ett fruntimmer af bildning, äfwen i passionens starkaste utbrott, lifasom utan eget medvetande, alltid framlyser, och kanske utgör en sådan qwinnas starkaste wapen emot en troslös älskare, en nedrig förbräre. I stället att på sådant sätt yttra sin billiga härm och fordra upprättelse för en liden skymf, wäckte mamsell Enboms spel blott tankan af ett materielt lidande och de deraf följande häftiga utbrott. Hwad det musicaliska i hennes role widkom, kunde man ej utan obillighet nesa att hennes omanligt fylliga och widsträckt röst, för den uppmärksamme tånnaren, riktigt angaf hwarje not; men önskligt hade varit, om hon här wid användt mera böjlighet. Hwad åter angår mamsell Fagerberg, war hon wist en tåk och insågande Zerlina, och uttryckte fulltomligt den oskuld och naiwit som tillhör hennes role; men hennes af naturen spåda röst, tyckes wara för tidigt ansträngt, hwaraf den bettagliga följden blifwer, att hon, ehuru

ägande werkligt musicaliska anlag, likwät ej äger förnågan att sjunga rent, hwarom i synnerhet duetten med Don Juan samt hennes aria med Obligat Violoncelle, buro wittne. De öfriga i stycket wantliga personerna förtjente, kanhända mer än någonsin, alla owäldige domares loford.

Några reflexioner med hänfigt till en i 8:de häftet af Swea införd afhandling, om "wårt faderneslands lagstiftning i anledning af nya lagförslaget."

(Forts. och slut från N:o 25.)

Den andra af förf. behandlade frågan, eller om nya lagförslaget wore ändamålsenligt, har han äfwen'edes bestridt. En djup undersökning om saken i sin rot, d. w. s. om hela riktningen af den föreslagna lagen, är härwid ej lemnad och lärer ej ingått i förf:s plan, och en sådan hufwudsaklig åtgärd wore kanske ännu förtidig, då lagförslaget hittills ej utkommit i sin helhet. Oberäknaadt de slutsatser och tillämpningar, man af förf:s förutskickade betraktelser sjelf kan gbra, finner man i hans nämnda afhandling endast några få allmänna reflexioner öfwer ämnet, jemte en utförligare granskning af förslaget till Gisternåls-Balken, hwilken äfwen funnat wara mera fruktbarande. Att, då en factisk bewisning skulle meddelas, denna Balk just bör anses wara den lämpligaste att på ett klart sätt wisa sifningen af hela innovationswerket, wissa wi ej heller medgifwa. Hwad som i allmänhet synes öf böra anmärkas mot Lag-Committeens föreslagna siftem, är otwifwelagtigt det, att alldeles nya och i

wåsa delar mot vår nuvarande lagstiftning och wår lands historiskt kända rätts utbildning stridande grundsatser, twilka ännu utgöra stödsäppan för dagens hufstas, öfwerhufwud blifwit lagda till grund för den nya lagbyggnaden. Sådana äro t. ex. enhets och jemlikhets grundsatserna, så wå i fråga om laga Domstol, som om gistorätt, arfsrätt o. s. w. Inom nationen ännu är ense om dessa, kan man nämligen ej företaga någon granskning af deras användande i en positiv lag. Först måste således kampen inom rättspeculationens tornersfrant wara utstridd och dess resultat ha ingått i allmänna tankesättet; tillämpningen på en gällande lag blir en mera posterior, och lagstiftarne få då sedermera bestämma, till hvilken grad man har lyckats att praktiskt begagna de antagna allmänna satserna. Att utarbeta ett endast på hypoteser grundadt lagproject, blir fördenstull en färdig möda, så wida man icke kan förut genomdrifwa dessa till grund liggande meningar. I hwad mon detta i en framtid kan ske, är swårt att nu afgöra; men troligen komma de ej att i hela sitt omfång antagas, åtminstone kan i en sak, der tankarne nu äro så bestämdt delade mellan snart sagdt hela den bildade allmänheten, någon af öfvertygelse allstrad förlikning icke snart tillwägagibringast. Emellertid stundar det wiserligen en hård strid mellan det gamla och nya författare, och det öpnas ett rikt fält för den werkligt kunnige, att med uppoffring af enskilda favoritmeningar, ädaga lägga sitt nit för saken och sin kärlet till fäderneslandet. Striden blir hård, ty det ena partiet har älderdomens helgd på sin sida samt wetenskaplig hetens strånghet till sitt wapen; då deremot det andra har nyhetens retande behag till sin bundsförwandt, jemlikhetens tjusningsbild i sin fana och friska, modiga trupper i centern. Man kan likwål wänta sig mindre harska och personliga anfäll å omse sidor, då fienderna komma hwarandra in på lifwet i hufswa drabbningen, än de som förspors wid de förberedande anfällen.

Stutligen må anmärkas, att förf. i Swea, wid granskningen af det nya lagförslaget form, en del affett framställningsfättets klarhet och uttrycksfullhet; men alldeles förbigått det aesthetiska deras. Wåsa och lagboken böra, enligt wår öfvertygelse, ha sin egen, af äderna helgade språk, flödt från det dagliga wåsa talet. Wåde domaren och prestien äro

i Guds stad och ställe, och hwad de afkunna eller förkunna, bör äfwen i framställningen ha något wårnadsbudande, något som stånner sinnet till a swar och andakt. Så wål för den rättetokande, som rättstokande är detta af stor wigt. Huru mycket inwefar ej känslan i allmänhet på menniskans företag, och en för menfligheten så wigtig sak, som en rättshandling, bör wål så mycket som möjligt, genom sin yttre form ha något på sinnet imponerande. Denna egenkap har 1734 års lagbok i högsta måtto. Stilen i denamma är liksom ett bart huggande swård, bestämd, klar, kraftfull, rasst och skyndsamt närmande sitt mål; den har något wist gammaldags ärbart, kärnfullt och godmodigt, som owilforligt bemågtigar sig hela wår warelse. Derjemte är framställningsfättet utmärkt af en öfsterhårmig äfslidighet och bår en stämpel af Swensshet, som i och för sig sjelf har något eget wårnadsbudande uti sig; ja nästan hwarje ord är en Swensshetshistoria i smått, och det hela är ett långt betydelsfärfare minnesmärke af wåra förfäders hugfullhet, stolta sinne lag och enkla, ärliga wåsen, än alla sammanplockade antiquariska synd hopråknade. Att i stultiskt hufseende söka producera något nytt jemförligt, är söfångt; man måste derföre samwetsgrannt bewara det quarstånande, och söka så mycket insludera sig i det gamla språkets anda, att man kan klåda det som nödwändigt måste förändras, i en lika ädel och högtidlig drågt. Wårigheten att kunna gifwa åt wår tids begrepp och känslor denna ärbara färg, har Tegner i sin Fritshof på ett mycket genialt sätt, ehuru på ett annat ämne, practiskt bewisat. Lag Commissionen tycks ha arbetat på sitt werk, med helt andra föreställningar om språkets poetiska skönheter. Om den dock ej just förwandlat lagsspråket till wanligt conversationspråk, så har den dock moderniserat allt, gjort alla uttryck efter nutidens sed flacka och abstracta, och har detta oaktadt ej kunnat ge dem den uttrycksfulla såordighet, den beståmda ton och tydliga hufning, som är ett utmärkande drag i wår nu gällande lag. Bland många exempel blott ett enda. Den gamla lagen har i 3 C. 3. W. "fästning eller troslofning"; detta har Lag Commissionen utbytt mot "fästning af ägtenstapstafst". Utom det att det nya talesättet är tillfrångjadt, abstract och nästan obegripligt, så sättes hufningen härigenom, alldeles i bredd med den, att ge

harpemning på ett föp, hwilket mödligtwis kunnat
 wäsa såsom ett föregående requisitum för den i Rom's
 äldre tider under namn af *coemptio* brukliga gifte-
 målsformeln, men ej för den christliga wigsetu. Der-
 emot uttrycker "fästning eller trosfästning" på en gång
 den religiösa, moraliska och juridiska sidan af hand-
 lingen, och derjemte är åtminstone trosfästning ett
 allmänt gängse och med oss alla förtroligt begrepp,
 och ett af de få gamla wädra ord, som den allt
 gammalt förflörande nyhetsbanden ännu ej hunnit
 utödmä ur den allmänna lefnaden.

Sämnet wore wiserligen ännu mycket att säga;
 men då affigten med denna uppsats blott war, att
 wäsa allmänheten till eget betraktande af sielfwa
 saken, får det nu ordade för denna gång wara nog.

Recension.

Noachs Ark. Första Wåningen. —
 Den nya Werlds-Editionens första
 Correctur=ark, jemte Jan i båten
 såsom Intelligensblad. Stockholm,
 hos C. N. Roselli et comp. 1825; fidd. 68 och
 12, octavo.

Under denna dubbla tittel utkom till julen en
 broschur, hwilken säkerligen skall gifwa recensenter af
 en wif bildning mycket hufwudbröderi, huru de skola
 anse och bedöma densamma. Månedomen i uppfin-
 ning och former är sörre, än att det hela torde
 kunna såsom en obetydlig affspis; men deremot
 äro wisa infall för skarpt bitande, för att bibehålla
 ett bidt lynne hos en och annan af de granskande.
 Lyckligtwis återstår en ofta begagnad utwäg, den
 att uppskjuta allt ödmä till's arbetet fullständigt
 är utkommit, och när detta en gång skett, hänwisar
 man läsaren till sitt uttrande wid första häftet. In-
 wen måste det medgifwas, att man af denna För-
 sta Wåning — hwilken benämning swarar emot
 det wanliga: Första Häftet — ännu ej kan inse
 rikningen, allbraminski planen af denna dist. Den
 börjar med ett humoristiskt sbretal, deri Utgifswaren
 twelar, om icke arbetet, såsom warande ett "Sjös-
 stycke," emedan händelsen "sbrefaller på Syndas-
 floden," hade bordt "dediceras till Kongl. Förwält-
 ningen af Sjös-trenderna;" men han begagnar dock

den aflidne författarens egen dedication: "Till Pal-
 sagerarne på Slangan Swea." För öfrigt
 har denna lilla skrift ganska många söna partier,
 både i det alswarsamma och rent comiska. Man
 blir här och ibland annat factiskt underrättad, att dju-
 ren i arken woro på god wäg till sin civilisation;
 ty Zaphet håller för dem bildande sbredningar,
 hwilka hafwa en träffande likhet med dem man får
 höra ännu i våra dagar, och de täskade reban med
 mycken iswer om "pris för wäktaliga eller poetiska
 skrifter, af alswarsamt innehåll." Det war således en
 verklig förlust för den allmänna högre culturen, att
 arken strandade så tidigt på Ararat. Enligt Utgifs-
 warens anmälan, dat. Stockholm den 20 December
 1825, kommer "Andra Wåningen att innefatta
 hufwudsakligen prisskrifterna, och twad dermed eger
 sammanhang; samt såsom dedication en Ode till
 Kongl. Swenska Akademiens sörre Medalj, af 26
 Ducaters wig." — För att lemna läsarne prof af
 författarens diktkonst, wilja wi meddela följande ut-
 drag.

Fru Noach.

[Uppfäst wid spiset.]

De männerna! — Megera och reglera,
 Och hålla tal för Ereti och för Pleti
 Öskällig sånad, Gud sbrlåte ordet!
 Och allt med sådan pomp och pretention;
 Att winna agtning af en såwist hopy:
 Se det är deras diktan, deras fröjd.
 Men i sin herrlighet totalt de glömma,
 Hwad quinnan har att sitta; obemäkt
 Hon bär den tyngsta börda! Wäta himmel!
 Du wet kanhända hur Fru Noach trålat
 För detta storwerk, hwaraf åran faller
 Dock blott på de förnåma männerna.
 Och ensam får jag streta, ty de unga
 Madamerna, de lemna Swärmor ensam.
 De wilja wara med på Komedien
 Och baln, Gud tröste mig för barnsligt folk!
 De gamla kloka spötrarna nu ligga
 Med sina kaffepannor ner på djupet,
 Saltgröna och sbrebannade; dock war det
 Nått synd om mången treflig afonstund.
 En ewig patience är nu min tillflygt
 När dagens wärsta mödor gifwa efter,
 Och sådant pröfswar oafsållmodet.

En bildningswurm har gripit våra männer,
 Som bringar oss rättm på bara backen.
 O, kunde jag med lika drift arbeta
 Emot det onda, som Fru Ewa för det!
 Men lärdomen är ej det enda onda,
 Som syndasloben wällar mig och werlden.
 Jag talar ej om twätten; — hwem förstår ej,
 Hur torkningen skall gå i sådant wäder?
 Det är nu också ett wälsignadt regn!
 Ej vill jag wara nåsvis, dock jag tycker
 Wår Herre kunnat byka menstkoslägtet
 Med litet mindre hång och mindre watten.
 Men allt skall ske så präktigt, Gubewars!
 — — — — —

Se m.

Mitt koger är af pilar fullt;
 Det kogret är mitt hjerta wist,
 Hwar pil en aning är, en dröm,
 Ett minne ur min barndoms wår,
 Och bågen är af rosenträd,
 Som wårt i hoppets Gulistan;
 Kretwinnad är min båges sträng,
 En solens stråle, månens en,
 Den tredje är en wänlig blick
 Af henne, som jag aldrig ser,
 Förrn sönnen kyßt mitt ögonlock. —
 En pil på diktens bäge lagd
 Mot blåa luften skjutes af
 Och ännu en, och ännu en,
 Till's halfwa kogret uttdmbt är.
 Lilt strålar från en wattenkomsf,
 I granna båggar bjas de,
 Och då de jorden åternått,
 I frans de stå kring skyttens syn;
 En rinner upp som ros igen,
 Och hundra sjerlar kyssa den,
 En är Narciss, och wid des fot
 En källa tar des bild emot,
 Och en blir Palm, en Tamarind,
 Och en Gazell, och en blir Hind,
 Wilt blommar, glädtes, lefwer, rörs!

Det gamla och det nya Året.

(Scenen föreställer trakten omkring Gustaf Adolfs
 borg och Blasiholmen, swagt upplyst af Gatanlyktor.
 Då ridauen uppdrages hör man brandwaken på afstånd ro-
 pa: floekan är elswa slagen!)

Det gamla Året.

(Krokyggigt och darrande framstrider långsamt, stödt wid
 en staf. Det bär en stor säc på ryggen.)

Fulländat har jag r'en min banas cirkel
 Och wid den punkt jag utgick, står min fot,
 Förr wägga, nu en graf. Lik hwarje yngling,
 Som wäntar sig ett lif af stora bragder
 Och idel ljus och sol och fröjd och kärlek,
 Jag gick så stolt, af glad förhoppning tänd,
 Att kunna föra storwerk ut i werlden,
 Lycksalligt kring mig förs wälsignelse. —
 Har jag ej uppsyllt dessa föresatser?
 Nått månet par jag fört till kullerstolen,
 Der de förbundit sig hwarann att älska
 I lust och nöd, åtminstone så länge
 Som bröllopsqwällens punsch ännu ryker warm.
 Se'n mången fru jag hjälpt ifrån sin man,
 Och mången man ifrån sin kära hustru.
 Hur mången yngling, swept i nattens mantel,
 Har jag ej ledt i älskarinnans armar!
 Skänkt sedan Swea folk tillräckligt bröd,
 Men knappat födan in för Swea bostap.
 Beredt anledning åt de Aderton
 Att af sitt yrke glädja sig; fördrat
 Att Lector Grassström dubbla stora priset,
 Och lilla penningen åt Herr Nicander.
 Sinn widare, jag dansat om med Fritzihof
 Wid melodien utaf hans Wikingsball;
 Att Oden klappat starkt i Stockholmsposten,
 Och Wiljan ropat ut uti Journalen,
 Upptimrat söderut ett Babels Torn
 Och bland Procentare bodt i ett Drasslott.
 På Lagårdsgården hållit öfningsläger
 Och subscriberat Walter hos Herr Torngren;
 Och druckit skålar på hwar kunglig namnsdag,
 Tulltaxa skrifwit och Försäfningsstadga
 Och sutit Jury, sifstat committeer,
 Fristt confiscuerat lürendrejarwaror,
 Och på Maria kyrka bygt ett torn,
 Då tuppen på Kungsholmen från sin pinne
 Sag låtit flyga ner, att ut sig hwila.
 Men ad! hwi följer mig den tunga bördan,

Liff samwetsowalef brottsslingen, den hbrdan
 Här på min rogg med smärtans suckar fylld!
 Se, står ej der framför mitt skumma öga
 Det fordom prägtiga Thalias tempel,
 Som jag brännt ned? Hur ljuder i mitt öra,
 Från söder, jammern utaf dem jag bysatt,
 Och creditorers hämsfrån, dem jag narrat
 På mer än tredje deln af hwad de utlånt?
 Hur mången quider på den sång jag bäddat!
 Hur mången saknar nu en mor, en far,
 En älskad broder, syster eller slägtning?
 Har jag ej Walter Scott förrvett på Swenska?
 Ej Mälarns siskar allt förstånd beröswat,
 Ej tryckt och sequestrerat Vermess-fården,
 Ej Lottospelarne så grymt bedragit,
 Ej Argus bragt att etalera luren
 Och dermed också till cession på tankar?
 O! stort är och mitt mått på brott och mistag!
 Men huru skönt jag skulle råtta dem,
 Om åter jag min lesnadsban fick hbrja
 Med wunnet hus, med fordom hafda krafter.
 O fader Zeus! — Nej, om de Götter höra
 Mig tala så yrofant, så får jag bannor,
 För det jag är en brungul dwerg från söder! —
 Du store Odin! hör min bön, och unna
 Mig leswa änn en gång på nytt trehundra
 Och fem och sexti dar och några timmar;
 Ja, jag är nöjd att leswa blott som skottår.
 (Hufwudstadens samtliga Tidningar, wäpnade med Brand-
 waktssaxar och Bardisaner, uppträda.)

Tidningarne.

Hwar är det gamla år? Holla! hit åt!
 Nu skall du dö! Din sista stund är slagen,
 Dört, fall ett offer för en rättwis hämnd!
 (De fatta det gamla året i frögen.)

Det gamla året.

Hwarmed har jag af eder wäl förtjent,
 Med sådan otäck att nu bli bebdnad?
 Ha'n J med mig, på samwete jag frågar,
 Ej leswat, talats om, och med mig werkat?
 Har jag åt er ej skaffat, hwad i sniken:
 Prenumeranter, innehåll och ämnen?
 Ej Redschid Pascha fört till Mesolongi?
 I från Paris ej utändt Missionaireer?
 Ej bragt å bane Benedichs esklader?

Till ewigheten kallat Alexander?
 Ej State-Contoiret skänkt en President?
 Karduser skaffat ifrån Malmö? Hall'ens
 Proceß förlånat en helt annan wändning?
 Tillstått romol uppå Stallmästargården,
 Och Albertini fört till högsta domstoln.
 Fem Argi tankar lånat åt Kometen,
 Dem redan han tillbaka gett med ränta?
 Insända bitar skrifwit hop? Ej anstätt
 En Riffens Ständers Revision? Helt hårdigt
 En Engelsk Gidskapten i häfte satt,
 Och yppat häftig träta om en hundwalp?
 Och mycket mer, som jag ej orkar nämna.

Argus den tredje.

Du narrat mig att slicka näsan in
 I polemikens hemiska labyrinthher,
 Mig Julklapp skänkt och bragt mig till Olympen,
 Att i en trumma packas in med quida;
 Publikens ynnest ifrån mig du röswat.
 Du är en bos och du skall döden dö!

Granskaren.

Du skaffat mig Herr Backman uppå halsen.

Dagbladet.

Och mig en tid du gjorde gräsligt blind.

Stockholms Tidning.

Mig tika platt och dåst.

Conversations-Bladet.

För mig de plancher
 Din träffhet undanhållit, dem jag loswat.
 Annärkaren och Argus den fjerdte.
 Du unnat oss så få Prenumeranter.

Stockholms Posten.

Mig har du äldre gjort och mera skräpelig;
 Men utan att mig skänka ålderns wisdom.

Kometen.

Sag sjunger chorus: iu må döden dö!

Det gamla året.

Et tu, o Brute! sade C. för fordom,
 Då han blef slagad uppå Capitolium.
 Så säger också jag. Och du, mitt barn!
 Som sjelf jag framföddt och som utan mig
 Änn legat öfwerhöljdt af Chaos mörker;
 Du, äfwen du beslutat har min dö!

Derom publiken döma skall, ej du;
Men själv jag hoppas vinna mer anledning
Till bifall af en upplöst allmänhet,
Så snart ett annat år har trädt i dagen.

Det gamla Året.

O! sen i mig den grånade förtjensten,
Om hvilken du, Journal, så mycket ordat.
Nog minnens I ur Strelings Grammatik
Ifrån Syntaxis Genitivi, regeln
Som bjuder värdrnad för ett grånadt hufvud *)

Argus den tredje och Stockholms
Posten

Det är en Ultras, en an ångare
Af en historisk skola, som insupit
I Upsala blott serwilism, och fordrar
Respect för det föräldrade och gamla.
Ej han i Nordamerika har varit,
Ett ord om Republik han aldrig hört.
Bort med den stympan, den seftmakarn, bort!

Det gamla Året.

Jag tänkt med mildhet och humanitet,
Med complaisance att er till sansning väcka.
Men då jag ser, med verklig grämelse,
Att ädet känsla icke bor hos eder,
Så wänder jag den råa sidan ut,
Då, edert hot föraktande, förklarar:
Ej I förmån att ända mina dar.
Jag är — att I mån weta det, god Herrar! —
En hjelte ur antika tragedien,
En sif som söker fring i Stamfrun, Skulden,
Då står blott under Ddets magt och skydd.
Wäl wet jag att och jag en gång skall falla.
Jag dö, men först när som den rätte kommer.
(Klockan står tre qwart på tolf i St. Jacob. — Med det-
samna hör man ett plaskande i sjön, och strart derefter upp-
stiger en munter och rak gosse på stranden. Samtellige Dag-
bladsförfvarne draga sig åt sidan. Gossen sjunger:)

Fast natten än råcker
Då frosten betäder
Mitt fladdrande hår,
Dock munter jag dansar;
Nog rosor till fransar
Med tiden jag får.

*) Reverentia capitis cani.

Förbi mig snart flinter
Så yrsk, som winter
Då se'n kommer vår.
Då träden sig fra
Då fog'arne fra
Den b'ommande vår.
(Han går framåt staden.)

Det gamla Året.
(Bliswande warse Gossen.)

O alla Gudars kung! der är min bbbel.

Det nya Året.
(Står upp egonen.)

Ja, är du här du gamle! undan med dig!
I djupet ned för att mig-platsen lemna.

Det gamla Året.

Nått wäl jag wet, att du nog äger magt
Att åter sänka ner mitt lif i glömskan,
Dock wärdes mig med stonsamhet behandla;
O, lemna mig blott några dagars anstånd!
Fast der du står af ungdomskraft så stolt
Skall och, som jag, en gång du hitåt släpa
Dig swag och ålderstegen på din staf.
En annan, yngre, rastare än du
Dig då skall föra bort från herrskarstet;
Att derföre jag ber, haf missund med mig!

Det nya Året.

Du lesiwat länge nog det kan man märka
Uppå ditt tal; ty re'n du radotterar.
Två är på en gång! Jo det wore wacker!
Det skulle ju i grunden wända bakfram
All sund chronologie, och starkt förbrylla,
Ej blott de tub-bewäpnade i Stockholm,
Men och, twad mera är, all lands monarker,
I räkningen af deras herrskarår.
Nej! lifsom i bikupan tvenne Wisar
Ej triswas hop, så en utaf och två
Nödwändigt måste wisa för den andra.
Då som det sänjes mer med sundt förnuft,
Att den utlesiwade till ro beger sig,
Men den som ungdomsblomman bär på kinden
Hans werk fortsätter, — alltså marche med dig! —

Det gamla Året.

Du fritt må handla. Låt mig lesiwa blott
Att med min wunna wisbet dig betjena.

Låt mig få bli din Premier Minister,
Din Castlereagh, din Zea, Metternich,
Att leda dig uppå en slipprig bana,
Och lära dig regeringskonst och klohet.

Det nya Året.

Och se'n förwilla mig med det utslitna,
Med stråprinciper och med ståndes fördomar,
Som icke hafwa nya tidens anda.
Nej tack! Först will jag dansa julen ut,
Och till den trettonde i mån' ha roligt;
S'en må jag egna mig åt mina pligter,
Med alfwarsam och rätt betänksam wisshet,
Och den — lik Argus — tar jag ur mig sjelf.
Alltså, ditt gamla troll, åt Creus med dig!

Det gamla Året.

Åh, mången synd tyvärr har jag begått,
Och mycket, mycket har jag till att ångra.
Låt mig då ej, förutan Prest och bigt,
Så oberedd nedföras uti grafwen.
Det är ju rent af emot Emerges lag,
Att någon, om och wård i galge hängas,
Med nekad andlig tröst till döden föres.
Och will du hand'a emot mig så 'agblif,
Jag klagar för Justitiæ-Ombudsmannen.

Det nya Året.

Jag har ej lust, ej tid att wänta på
Tills han dig sänder din Julaga åter,
Med påskrift: kan ej upptas, eller lägger
Ad acta den, att hwila ut för ewigt.
Men ser du denna bok, en Almanach
Till Stockholms Horizont, utgifwen nyss
Af Akademien för Wetenskaper,
Som ej motsägas will i hwad den säger *).
Nu har den sagt: Med klokans sista tolfslag
Förgås det gamla år i natt, att sedan
En ny almanacha må till bruk befordras.
Will du nu längre lesnwa, jag dig lemnar
I wäld af detta högtbesagde samfund's
Så Secreterare, som Obserwator,
Och kan du taga dig wät ut med dem,
För mig rätt gerna; — men se här min kloka
Den går precisst, är gjord af Howenschild;
Desse wisare nu pekar jemt på tolf.

*) Se Journalen, No: 255, samt Kometen No: 8 och 19.

Det gamla Året.

Ditt bröst det är — att tala med Poeten —
Så hårdt som Sisyphs-hälten, och förgäfwes
Mot det jag riktar mina böners pilar.
Må wäl! så will jag då med Romardygge
Med hög försakelse och mannastryka,
Så dödens famn förutan knof emot!
O må med mig allt ondt, som jag har slitit,
Swar sorg jag har beredt med mig förswinna.
Och du, o Unga, som mig efterträder,
Förtjena fler wälsignelser än jag.

(Han kastar sig med säcken på ryggen i wägorna.)

Det nya Året.

Farwäl med dig! Må uti frid du hwila!
Se så nu börjar jag min års-regering!
Under tiden återkomma samtliga Tidningarne. De blif-
na warse det nya året.)

Tidningarne.

Se der minsann står redan nya året,
O låt oss flynda utaf alla krafter,
För att vår wördnads hälsning lägga ner
Inför dess fot, då ännu det mildrikt synes.

Argus.

(Med händerne i sidan.)

Jag icke går; jag sökas will. I swar
Må gerna sista, löpa för den posten.
Jag stadnar här! Will denna narr mig något
Så kan han stiga hit. Han tycks mig tarswa
En liten hyfling utaf mina händer.
[Alla utom Argus flynda fram. Granstaren kastar
sig framstupa. Argus den 4:de och Stockholms Tid-
ning falla på knä.]

Journalen.

O, Tidningskrifswares monark!

Stockholms Posten.

Höggunstiga befordrare!

Conversations-Bladet.

Och wårda gymnare!

Kometen.

Af blåskfördelse

Och pennors stände,

Samt tryckpappers tillverkande.

Nummärkaren, Gränskaren, Argus
den fjerde och Stockholms Tidning.
-Prenumeranters Kaffare!

Chorus
Förbarma dig öfver oss!

Det nya Året.
Hvad ären I för folk?

Tidningarne,
Tidningskrifware.

Det nya Året,
Och er begäran?

Alla.
Allt underdånigast dig få uppvakta.

Det nya Året.
Allt för gerna.
[Journalen framstiger och tyger på handen]

Journalen.
Jag kändt din farfars farfars far, wi båda
Tillsammans woro som två bår i skogen.
De första grunder han utaf mig lärde;
Först jag har boken i hans händer satt!

Det nya Året.
Det war en narr, så har man mig berättat.

Journalen.
Ja; men af min moral han blef föräblad,
Så att han jemt och nått kan blifwa salig.

Det nya Året.
Sögst sorgligt wore det för honom annars.

Journalen.
Till Mentor hoppas jag du nu mig tager,
Tro mig, med dig jag menar ganska årligt.
[Hvitkande]

Men de der andra äro bara skåmar,
Dem bör man icke tro ett hår på orden!

Det nya Året.
Såå!

Stockholms Posten.
[Kommer linlande, bugar sig]
O tänk på mig, jag är en gammal krympning,
Om någon tarfwar hjelp, så är det jag.

Kometen.
Jag will dig hjelpa, jag!

Stockholms Posten.
Mig hjelpa menar du, ditt arga stycke.

Gränskaren.
På bara magen här jag ödmjukt ligger,
Af underdånig wördnad för din glans.

Argus den fjerde,
Och uppå knäna jag.

Stockholms Tidning.
Så gör jag öfwen.

Det nya Året.
Hvad är nu meningen med detta allt? Mig swaren!

Allmänt skrån af Tidningarne,
En god Prenumeration!!!

Det nya Året.
Bort med ert öfvermålda tiggeri,
För den och den! Tron I jag mig befattar
På första da'n med dylligt lappristyg!
[Det Nya Året bortgår, och passerar wägen förbi Argus.]

Argus.
Håll!
Kom hit mitt barn jag will dig mores lära!

Det nya Året.
Du?
[Ser honom ett slag för munnen, så att han faller omkull
Alla Tidningarne flynda bort, under följande Chorus:]
Nu flinkt wi hafsa må åt stilda håll,
Till Stadens wäntande Boktryckerier,
Allt tålla om, hwem först förkunna må
Den öfvermodade och rara nyhet,
Allt strart wid gryningen af Januari,
Ingiel, för hela Swea land, Nyåret
Ett tusen åtta hundra tjugusex!

På tidningen Kometen för nästkommande
år 1826, kan, i Herr Norrmans och Engströms bok
handel, prenumereras med 5 Rdr Banco, slän-
pelsgiften inberäknad. Ett litet antal exemplar
hittills utkomna 27 numror, år, emot en afgift af
1 Rdr 24 S. Banco, ännu att tillgå. Requirenter
i landsorterna betala serstildt 2 Rdr nämnde myn-
samt, för en hel årgång, i Postförwalfare-
wode.

Stockholm, tryckt hos Carl Gustaf Holm, 1825

K o m e t e n.

N:o I.

Onsdagen den 4 Januari 1826.



Skriftes Nyheter.

Stockholm. D. D. M. M. Konungen och Drottningen, samt D. D. K. K. Högheter Kronprinsen och Kronprinsessan tacktes bewista den hal, som följande Nyårsdag gafs i Stora Vörshalen. S. M. Drottningen dansade en Angloise med S. K. S. Kronprinsen; hwarefter de Kongl. personerne, Hoes kan något öfwer 10, begäfwö sig åter till Kongl. Slottet.

Herr Presidenten, m. m. Friherre Birsen, har i dessa dagar tagit afsked af Stats-Contoirets Embets- och Tjenstemån. Herr Presidenten gaf, wid detta tillfälle, en stor middag, dertill alla wid werket tjenstgörande, ifrån och med Vice Presidenten till och med waktmästarne, woro inwiterade.

Grefwe Adelswård har nu inträdt i utöfnin-gen af sitt Presidents-Embete.

En ung Grefwe Hamilton, nyligen anställd i Kongl. Majests Cancellie, har blifwit utnämnd till Kammarherre hos S. K. S. Prinsessan Sophia M-bertina.

Commerce-Rådet Filén lärer nu hafwa sått sina plantager i Demerary, för en summa af 80,000 pund Sterling.

Till Allmänheten.

Da tidningen Kometen nu börjar en ny nummer-förlid, begagnar redactionen detta tillfälle för att betyga sin wördnadsfulla tacksamhet för den wälwil-la, hwarmed allmänheten, oaktadt bladets många brister, behagat omfatta företaget. Det har hos re-dactionen stadfäst den öfwerlydelsen, att inför den Swenska publiken, ett redligt och oförstält bemödan-de icke saknar ett billigt och uppmuntrande affen-de. Det kommer äfwen att för framtiden ålägga henne den pligten, att allt mera söka gbra sig för-tjent af samma fortsarande ynnest och bewägna öf-wersecende.

Syftningen och characteren af vår tidning torde wara tillräckligen ådagalagd, af det wi under för-flutna snerndels år meddelat. Wi neka icke, att en innerlig affmak för den ton, hwilken det Swenska tid-ningswäsendet antagit, gjort oss själswa till tidnings-utgifware. Wi wille nemligen gbra ett försök att rädda ett af de wigtigare bildningsmedel, som nyare tiden har i sitt wäld, undan det förakt, hwilket dess jemt tilltagande misbruk äfwen hos oss åstadkommit. Naturligtwis måste wi alltså upptråda i ett pole-miskt förhållande till en del af de öfrige dagbladen, allt efter som de mer eller mindre hyllade tidens misbildade anda. Huru wi uppfyllt eller komma att uppfylla detta försök, tillhör icke oss att bedöma.

Detta polemiska förhållande måste wi emellertid bibehålla, så länge som tidningsstrifweriet fortsar att hylla den fallda takt detsamma en gång antagit. Men detta måste dock för oss blifwa en bisak, då vårt hufwudsremål är att smånigom söla afwän-da allmänheten från ett passivt uppsnappande af os-pålitliga nyheter, till ett werksamt utbildande af

egen eftertänka; från wanan att wid hwarje anse-
ning, som möjligen kan uppjagas, höra ett skrikande
tabel öfwer personer och auctoriteter, till en fri
undersökning af sjeswa grunderna; från ett ideetomt
omsågande af hwardagligheter, till deltagande för
det stora sköna, ädla och wördnadsbjudande i lifwet,
i staten, i konst och wetenskap; och detta under be-
mötande att allt mer fästa uppmärksamheten wid fäder-
nastandets wigtigaste angelägenheter, att lifwa till
en warm kärlek för vår constitution, våra lagar m.
m., öfwen under utpekande af de brister, hwilka wid
desamma, liksom wid allt menligt, möjligen kunna
läda; att utbreda kännedom om den fosterländska
litteraturens och konstflitens stigande eller aftagande
utveckling, och slutligen att nära och bibehålla en glad
och frisk sinnesstämning, från hwilken ensam ett fritt
och manligt handlande härflyter. För att dersföre
undwika all mistydning och alla slags falska besyll-
ningar, hafwa wi welat uppgifwa det mål åt hwil-
ket vår verksamhet sträfwar; men ehuru wi bemö-
da oss att oupphörligen nalkas desamma, kunna wi
icke vara säkre att verkligen uppnå det. Wi känna
mer än tillräckligt inskränktheten af våra krafter,
öfwen som wi ei wilja förbölja, huru litet wi
blifwit i vårt försök undersödde just af dem, hvil-
ka mest ropat mot det nuwarande Tidningswäsen-
det, och warit rika på löften om biträde, men fat-
liga på handling. Hwad wi kunna försäkra är, att
ingen slags egoistisk affigt har ledt våra steg; wi
hafwa oss noggsamt bekant hur wanligt och litet till-
fredsställande, ja det minst hugnande af allt förfat-
tareskap, tidningskrisweriet är. Under allt detta
skola wi dock intet ögonblick bortlägga den wördnads-
fulla känsla, som äran kan att det är inför hela den
Svenska nationen wi uppträda, bär ingifwa oss.

Förebräelsen att wi med vårt berättande af nyheter
gjort oss skyldiga till samma fel, som några af de öfrige
tidningsbladen, skall kanske längre fram på året
finna ett svar. Det står emellertid hwar och en fritt,
att tills widare taga detta nyhetsjagande för allwar
eller en tyft ironi.

Deremot bekänna wi uppriktigt, att betraktandet
af våra rivaler på tidningsbanan, uti intet asse-
nde förmått ingifwa oss någon twelan. Wi hafwa er-
farit att wi, under det första quartalet af vår les-
nad, redan råkat att wäcka misnöje hos åtskillige
bland dese herrar, och wi hoppas att detta, under

vårt widare framstridande, skall önnigt frodas och
tillwära. Emedan wi ej höra till något annat
partie i Politik, Philosophie eller Witterhet, än det
— efter våra insigter — ewigt sannas och rättas,
rör det oss föga, med hwilka spottnamn man be-
hagar hedra oss. Då det är inför hela nationen wi
tala, läro wi fullkomligen trygga i medwetandet att
icke blifwa dömda öfbröda.

Slutligen måste hwarje prof af bewägen-
het och deltagande den en ädel, upplyst och patrio-
tiskt sinnad man wisar denna tidning, wäcka hos
oss glädje och tacksamhet. Det wi i form af in-
sända bidrag redan emottagit, har styrkt oss i den
öfvertygelse, att wi beträdt den rätta vägen, samt
uppmuntrat oss att fortfara. Samma förhållande skall
öfwen blifwa med de bidrag, hwilka framdeles medde-
las redactionen, och de skola med erkänsla beagnas,
så vida de icke strida mot Tryckfrihetens lagbud, och
så pass öfwerensstämma med vår öfvertygelse, att
wi för dem kunna wara särdige att ifråda oss samma
legala ansvar, som för våra egna offentligt yttrade
tankar.

Redactionen af Kometen.

A. U. S. T. I. K.

Den stora committee af 365 dagar, 5 timm. 48 mi-
nut. och 49 secund. är redan förmerad, och i dag håller
den för sjerde gången sin session på det nya året.

Nedan wi wäga en bliet in i des hemliga råds-
kammare, tänka oss fram i det kommande nyårs-
nyets müntra slädpartier och upplysande danssoire-
er, julmarknadsens annalkande slut, under julkal-
sernas i oändlighet fortspandande banor, må wi ej
förgåta at slänka ett tacksamtt minne åt den nyss för-
flutna December månaden, med alla sina osslydigt
glada tidsfördrif och nöjen.

Bland årets alla wintermånader synes Decem-
ber wara bestämnd att utgöra en af de gladaste. Den
äger inom sig en högtid, hwilken en hwar med långtan
emötser, då allt will kläda sig i nya dragter och
nya hjertan, då man liksom kastar bakom sig allt
det förflutna och hwardagliga, för att glad och fri
kunna se opp mot himmelen, sedan ned på sina wän-
ner och allt hwarföre hjertat leswer och flappar;

då hvar och en låter framfatta sitt lilla förbud af gåfvor och gengäfvor, och då, i sjelfwa nödens be-
ning, ej saknas åtminstone en kaka och ett jultjus.
So kan weta i hwad mon denna glädje blifwit
hwar och ens del; men den hvars själ, utan bit-
ter ånger öfwer det förflutna, utan frugtan för det
kommande njutit sin helg, han kan och med sann
tillfredsställelse uppslå sina ögon mot det nya årets
morgonrodnad, medan de stumkande dagarne ligga
bakom honom såsom en skön aftonrodnad, med sina
bågkomster och sina i ett stilla lugn tillbragta stun-
der.

På landsbygden är det dock egentligen man njut-
ter af julen. Gåfvingan, hjertlidsheten och den stela
convenancen hafwa icke ännu hunnit att der nedslå
sina bopålar, och hwilken stadsbo, född på landet,
tänker sig ej wid julhögtidens ankomst tillbaka i de
fordna minnena af en öfkyldig barndomsfröjd? Han
träder i tanfarna in i den stilla boning, som kalla-
des hans fädernehjudda, han ser sig påssad af län-
gesedan förflutna tider, han står der änyo sjelf ett
barn, med det klappande hjertat, och de blårtrande
ögonen, och de purpurfärgade kinderna, dem ingen
sorgens tår ännu färat, inga wällustens njutningar för-
blefnat, och omkring honom wandra ofynligen alla
goda andar. Han slutes i sammen af huida förä-
drar, af älskade ansökwanter, af ungdomswänner och
lefsylstrar. Hur obetydligt, hur ringa är nu icke
allt hwad han äger, allt hwad han åträtt och efter-
sträfwadt, mot denna dag af en stilla frid, mot den-
na suet utan skuld, denna fröjd utan någon efter-
klang af qual.

Julen är en skön högtid. Man gläder sig då, icke
derföre att man bör det, utan emedan man icke kan
annat. Det förflutna med sin glädje och sina tårar,
sin brudpest eller dödsöwepning, återkallas då så
klart i minnet, under det hoppet står och leker med
sin trollstaf och wirar en krans af blomster kring
sjelfwa dödens lå. Alderdamen läpper sig yngre,
barndomen närmare himmelen. Likom på Uper-
nas spetsar, — oaktadt wida brädjup och ofantliga
fjellar ställa det ena hjertat från det andra, — tonerna
af de gemensamma flötterna, upprepade dal från
dal, likwäl utgåra ett ständigt fortleswande förenings-

band, så utbreder sig, såsom af en tyll öfwerenskom-
melse, en allmän ton af glädje hos alla då ju-
len inträffar, oansedt de stora skillnaderna i wilkor,
stånd, ålder och förhållanden.

Men hwad wore lifwet, hwad wore sjelfwa julen,
om den icke förskönades af kärlekens milda närvaro?
Hans julklappar äro wäl icke stora; men de ä-
ro desto dyrbarare, och midt igenom skymret af de
lågande ljusen skuter han sina pilar. Egat ser upp
och finner sig midt i ett Eden och på klapparna läg-
ger sig den ljuswaste af alla bekännelser: "Dag är
lydlig; ty jag älskar och är älskad".

Alwen Stockholm har för anständighetens skull en
Jul, hwilken består i anskaffandet af utskott prägtiga
och wackra tyger, splitternya ameubleminter, wäl-
lastade bord, kortspel, dufta ögon, bleka kinder, och
starka esterräkningar wid nyåret. Julen förhåller
sig härstädes till landet, ungefär såsom målade druf-
wor och aprikoser till de verkliga.

December med sin jul har åtminstone i och om-
kring hufwudstaden varit högst obehaglig. Swarie
dag har beständigt stått i en ström af watten, och so-
len har icke en gång på sjelfwa julaftonen förmått
kasta åt sidan sitt tjocka skor af skyar. — Utan en
tums snö nedskickade den förflutna månaden rikets
Rikswisorer till sina kemorter, nog njugg, att ej lå-
ta en enda af de Persiske shawlarne få följa med i
släptåg, såsom ett lust minne af wisselsen i Stoc-
holm. — Alwen mänskenet syntes hafwa antagit sam-
ma legitima grundsatser, som dess medbröder hufwud-
stadens höglöfliga lyktor, och på nattens himmel
har icke en gång kärlekens stjärna wägat wisa sig. —
Hård i sitt hjerta som klippan, förnekade han sjelfwa
tapperheten att i en wälsmaklig julgrdt få åtmin-
stone en gång om året störda lönen för sina mödor,
och förwandlade wrängt det af Argus förkunnade
December fyrwerkeriet till en illumination på sjelfwa
julaftonen. — Dyktet har han låtit, i sin med swart
skor inwexpta trompet förkunnat, en wälgig menarfs
hådangång, och härigenom öpnat rika talännen för
politikens kunnöpare, att i sina återblickar på det
förflutna årets händelser, förkunna hwad framdeles
ske skall. — Moachs Ark har han i mist och dim-
ma utskändt på den stora oceanen af böcker, me-

Han Argus i en Fulkapp fått erfara, hwad stillnad det kan wara mellan en blott lekande humoristisk och en med personlig härfhet bewäpnad satir, hwilken icke skonar någonting. — Att rättwisan har han skänkt ett nytt stöd, så wäl i en orubbelig characters som i djupa kunskapers stätt, och dymedelst slagit på fingrarna alla Tidningskrisfware, med sina gifnigar, hwilka ej anade att 7 mil bortom Stockholms tullbom kunde finnas något annat, än blott lärdt pedanteri och trångbröstad själar.

Men wi hafwa länge nog uppehållit läsaren wid det gamla året:

Nu redan har nyårets gyllene strimma
 Os hälsat med strålarne af sitt behag.
 Det gamla som wandrat i töcken och dimma
 Förswinna man ser för den nyfödda dag.
 Allt känner sig friskt häd' till känsla och tankar
 Wid blicken af kommande lyckliga dar,
 Och hoppet, i flyn på sin flygande char,
 Det sätter i nyårets skimmer sitt ankar.
 Tungt klappade hjertat. Den bletnande bloden
 Så trögt genom stelade ådrorna rann,
 Rikt här uti norden den istäckta floden, —
 Men nyårets sol mellan skarne brann,
 Och smärtan och qwalet, på nattstormens wingar,
 De flydde och sjönko i skummande haf.
 Anyo tog glädjen sin blompryddas staf,
 Straxt harpan på tallwurna nordsjellen klingar.
 Friskt hjerta, I hurtiga swenner, i norden!
 Snart Boreas nalkas i winterklädd fly,
 Och ströer sina blomster anyo kring jorden,
 Så hwita som liljornas bländande by.
 Derefter han pustar med frostliga winden
 Från ställen, der grönslände stogsgranen står,
 Och hwistande flyger det lockiga hår,
 Och straxt spricka törnrosor ut uppå vinden.
 Lag tårnan i släden, den flygande charen,
 Wid bjellornas klingklang i månstens glans.
 I sjellor, I skogar de lycklige swaren!
 Raskt färden den går som en itande dans.
 Den hurtiga trasworn nog wet hwem han drager,
 Och stjerper det ock i den hwirlande snö,
 Så miukt som i dun faller åstfande mö,
 Och straxt hennes Engel i famn henne tager.

Wäl, som då, o Boreas, som med din anda!
 Lagg brusande sigir i isbetäckt band. —
 Med norrfestens purpur snöljorna blanda,
 Stånt stjeruskimmer ned ifrån himmelens rand.
 Med harpan på Fultran, med midshorn i handen
 Glad hälsa jag will hwarje kommande dag,
 Tills wären på nytt, med sitt lifswa behag,
 Ströer himmelsblå sippor kring nordiska stranden.

Nyårs gratulation till en Sjöcapten.
 Titet, men wälinnet.

Som gammal plägsed förefriswer
 Allt nyårsgåfwa lemnas må,
 Jag här en ringa skänk er gifwer.
 O! wärdes icke den försma.

I fall en oförmodad remna
 På eder lefnadsfluta bief,
 Jag härhos har den äran lemna
 Till eder tjenst ett parti Dref.

Låt dermed hwarje springa stoppa
 Så ofwanpå som under däck;
 Ly bbrjar det en gång att dropna
 Så tro mig tar er skuta läck.

Nu som på sjön det äfwen händer
 Allt liner springa natt och dag,
 Edmjulast här ett rep jag sänder,
 Allt nyttjas efter wälbehag.

Och då aptit plår modet lifwa,
 När man far uppå bölja blå,
 En Ankarstock jag er will gifwa,
 Doct är den hård att bita på.

Sist wädergudens stora anda
 Er snart må göra full och stinn,
 Och skall ni se'n åstad och landa
 Så lyp i Botan'Way då in.

På tidningen Kometen för innewarande år 1826, kan, i Herr Norrmans och Engströms bokhandel, prenumereras med 5 Rdr Banco, stämpelafgiften inberäknad. Ett litet antal exemplar af hittills utkomna 27 numror, är, emot en afgift af 1 Rdr 24 sk. Banco, ännu att tillgå. Requirenter i landsorterna betala ferskjedt 2 Rdr nämnde myntfort, för en hel årgång, i Postförwaltarsarswode.

Stockholm, tryckt hos Carl Gustaf Holm, 1825.



Örtdagen den 7 Januari 1826.

Jurikes Nyheter.

Stockholm. Sedan underrättelse från Sit Petersburg hit ankommit, att t. S. S. Storfurstien Constantin affagt sig sin rättighet till Rysska thronen, och att S. S. Storfurstien Nicolai nu, i egenkap af Kejsare, bestigit densamma, woro förflutne onsdag härvarande Rysska Legation och alla öfrige Rysska undersåter kallade att insinna sig i Rysska Kyrkan, för att åt deras nya Monark aflägga Tre och Huldhet.

Man tror att liquiden med Judiska Handelshuset Michaelson och Benedichs, för den bekanta Skeppshandeln, ofördröjligen skall ske, samt att en Committé till hwars ordförande Statsrådet m. m. Frelherre Wirsén förmodas blifwa utsedd, skall få sig detta ärende uppdraget.

Om Handelsfrihet.

Den stora och för alla folkslag wigtiga frågan om handels natur samt dess inverkan på ett lands wälfärd, sysselsatte för några år sedan ofta åswen våra dagblad, och ämnet syntes vara utredt till fördel för den fria gemenskapen emellan nationerna. De beslut som wid senaste riksmöte fattades af rikens ständer, utgingo tydligt ur samma öfvertygelse, och ett antal mått och steg af regeringen hylla dessa grundsatser. Likwäl råjas ännu på många ställen spår och inslytelse af det utdöda prohibitivsystemet, och dess förswarare fortsära i sin verksamhet. Churu nämde system numera bde kunna anses endast såsom en gengångare, hwilken blott några timmar under nattens starkaste mörker stråmmar warer

draren, torde det likväl ej wara utan allt gagn, att wid honom söka sätta uppmärksamheten. Af denna anledning anse wi, att det just wid denna tidpunkt är af högsta wigt, att änyo widbrä den länge nedlagda frågan om fri handel. Ett så widt omfattande och swårt ämne kan naturligtwis ej fullkomligen utdömmas uti en enda tidnings artikel, och ännu mindre kan man härwid hoppas bifall af alla silda fördelar. En så glad förmodan har och alldrig ett ögonblick bländat denna artikels författare, hwars affigt till en stor del är wunnen, i fall han förmått bringa frågan å bane, samt inleda insigtfulla män att yttra sina öfwer densamma. Han skall i sådant fall, om så erfordras, söka att fullständigare utveckla sina åsigtter; men för hwars och en möjlig motståndare, som går ut ifrån läran om handels balancen — som grundar sina satser på den der bekanta underwigtgen i handel, — måste allt swar uteblifwa; ty det kan alldrig ontagas till grund för ett bewis, hwars egen tillwarelse alldeles förnekas.

War a benämnes allt det som har något byteswärde, d. å. alla ting hwaraf menniskorna äro i behof; men hwilka naturen icke frambringa i sådant öfwerflöd, att de kunna erhållas utan möda eller motsvarande ersättning *). Endast sådana waror, hwilka öka den ägandes förmögenhet, äro alltså föremål för handel. Den ena lemman det han kan umbära eller äger till födre myckenhet, emot saler hwaraf han är i behof och en annan kan aflåta. All handel är således egentligen byteshandel: man utbyter wara emot wara; ty äswen penningen bdr till denna klass, churu den genom sitt allmännare by-

*) Då detta förhållande sig böra lust, eld, ostaf watten, m. m.

tefwärde är tjenlig att befordra en lifligare warus omsättning, och derföre öftast bifwit annorunda bekräftad. Detta har ledt till fleraåriga krigar wid national oekonomiska beräkningar, hwarföre wi, till undwifande af allt missförstånd, genast welat uppgifwa, huru wi ansågo densamma.

Warors byteswärde beror naturligtwis af köparens och säljarens öfverflöd eller behof af dem, sammanagdt med kostnaden för deras production *). Derföre är ock den Thorildska satsen rigtig: "allt gäller hwad det kan gälla." Den som lemnar en wara, emottager således, wid otvungen handel, en annan eller andra till ett lika wärde, hwilket bestämnes af förutnämde omständigheter. Då en wiss quantitet jern uthändigas, efter det wid handels eller bytets aflutande gångbara pris, emot ett lika wärde i t. ex. stångegods, är den egendom i waror hwilken förra ågaren till jernet erhållt, alldeles lika med den han aflått. Etthundrade riksdaler i jern, kaffe, socker eller bomull, utgåra hwarken mer eller mindre än etthundrade riksdaler. Alldeles samma förhållande måste inträffa, då en artikel inköps emot penningar, eller försätjes emot sådana. Wor till ett bestämdt penningebelopp, måste, i det ögonblick handeln aflutas, wara alldeles *equivale*nta med samma belopp; — ty annars skulle dessa twenne wärden ej kunna emot hwarandra utbytas, — och både köparen och säljaren hafwa omwärlat endast arten af sina ågande waror, icke lidit någon förändring i det wärde deras egendom haft, före och efter warubytet. Det war umbärligheten å ena, samt behofwet å andra sidan, som tillwägabragte handeln, utan att denne wid sieswa omsättningen riktade någondera af de contraherande. Den winst samma waror framdeles kunna inbringa, är en alldeles ny ätgärd, stild och oberoende af den ofwannämde. — Likaså klart är det, att det klingande mynt — guld eller silfwer —, hwar emot en handels artikel erhålles, ej är af större wärde än denne; ty i motsatt fall skulle det förra af dess ågare ingalunda aflemnas emot den sednare.

(Forts. e. a. g.)

*) Det är klart, att här ej kan wara fråga om det pris, hwar till en wara uppriswes eller sålles genom öder, upplöp och andra sådana medel.

Något om de i Stockholms Posten införda: Reflexioner öfwer Stats Calendern för innewarande år.

Desa, wid slutet af nyss förlutna år, meddelade reflexioner böra till antalet af de bästse uppläster, som på lång tid fått sin plats i Stockholms Posten; ty de innehålla äfswigt samt och träffande. Hwad der yttras om det stora öfverflödet på riddare, är wiserligen ganska riktigt, och det buswudfälligaste som deremot kan inwändas, är att Stockholms Postens äfwt tyckes hafwa öfwergått till en så allmän öfwerlygelse hos mängden, att uppreparandet deraf kunde nu mer werkligen anses för mindre behöfligt. Det är onestligt, att hos oss och i synnerhet på sednare tider, en ganska stor mängd bifwit utmärkta genom stjernor, och att, hwilket man någon gång får höra anmärkas, riddare-ordnarne derigenom förlora i anseende; men utan twiswel är detta ett ganska önskwärtdt resultat. Hwar och en allwarsam betraktare måste anse dessa i knappå en såstade små bandstumpar med derwid hånande stjernor, idesom en barnslighet, då denna så kallade *decoration*, hwarken förorsakar någon prydlighet å sitt rum, eller i ett eller annat afseende medför några andra egentliga fördeelar. Då det nu likwä hör till saken, att i hwarje stat dylika ordenstecken måste finnas, är det af högsta wigt, framför allt i ett constitutionelt land, att på dem icke sättes ett allt för stort opinionswärde, och här till gifwes intet naturligare och säkrare medel, än att rätt frifastigt utdelas dem, på det att icke sållsyntheten måtte ersätta det bristande wärdet.

Åf en betänkligare natur äro de anmärkningar, hwilka i Stockholms Posten förekomma angående adeln, samt det bestämsamma noggranna uträknandet af huru många tjänster de adeliga beståda, framför dem som innehafwas af ofrätte. Om wi också antaga att dessa uppgifter äro på siffran rigtiga, — ehuru kanske här och der en liten afprutning icke skadade sanningen — hwad skola de wäl bewisa? Äro de adelige icke rätt så wäl insiddde Swenske män, som de ofrätte? Det gamla ståndshatet, hwilket ännu för några tiotal af år så olyflligt oroade såderneslandet, tyckes på de sednare tiderna nästan alldeles hafwa tyllnat, sedan ändtligen, enligt rätt och billighet,

hvarje Swenskt medborgare, han må vara ofrälse eller frälseman, fått lika rättigheter och lika skyldigheter, och inga uteslutande privilegier gör den ena till mål för den andras oförund. Är det nu för fattarens i Stockholms Posten affigt, att åter wäcka redan länge sedan glömda strider? — Ärf. erinrar neml. att hela hofstaten är bildad endast af adelige, liksom statsrådet, officers corpsen wid ett par regementen, generalitetet och landshöfdinge personalen, samt att de adeliges antal är öfvervägande ämteflone på de högre posterna inom Cancelli-Expeditionerne; o. s. w. Men deremot omtalas icke, att med undantag af twenne, alla våra biskopstolar innehafwas af ofrälse, att inom presteståndet, lärostaten och äfwen ibland domare, de adelige ledamöterna hafwa en afgjord och betydlig underwig. Hvad bevisar nu detta annat, än att adelige och oadelige ynglingar till det mesta tagit olika wägar för att tjena fäderneslandet. Och hvad hofsoflorna beträffar, så har det hittills mindre ansetts för ett adeligt förträde att kunna beklåda dem, än såsom något tillhörande den kungliga glansen, att de uppvaktande hofmarskalkar, kammarherrar, hofjunkare och pauser skulle vara adelsmän. Så har bruket varit i alla Europas monarkier, och wi twifla ett i hellska England någon ofrälse innehar en sådan beställning. Dessutom förtiger ärf. alldeles att flere af dem, hvilka nu såsom adelige beklåda statens embeten, icke äro födde frälsemän, utan hafwa hellska blifwit det. Så är fallet med en ledamot af Statsrådet, äfwen som med en af de adeliga ledamöterna i Högfsta Domstolen, med twenne Statssecreterare, med äfwillige Generaler, Öfverstar, Råd i Collegierna, Expeditionssecreterare och äfwen inom de lägre graderne eger denna händelse rum. Den förändring hvilken wid Riksdagen 1809 företogs med dem som derefter skulle i adeligt stånd uppbådas, och genom hvilken Sverige nu kommit att äga två slags adel, hade för affigt att instränka adelns allt för stora och opropportionerliga talrikhet bland ett folk af 24 miljoner. Medlet har dock haft en alldeles motsatt werkan, så att derefter till och med några och tjugoföriga titularprotocollsecreterare, lieutenant o. s. w. wunno adeliga stödemärken. Och detta war naturligt, emedan all förändring företagen med en såförtämot dess idee, måste nödwändigt verka motsatsen af det man med förändringen äfystar.

Och hvad betyder detta i närwarande fall? Luckligtvis har man nu i vårt fädernesland icke att efterfråga: är den eller den frälse eller ofrälse, utan är han en man af ära, duglighet och kunskaper? Och att i afseende på sig sjelf så denna sednare fråga tillfredsställande bevarad, det bör vara en täflan lifwande Swenska ynglingar inbördes, så frälse, som ofrälse. Fördrigt, om det skulle kunna wisa att en tjenstförförande, för det han är adelsman blifwit en mera förtjent oadelig föredragen, så må detta genast läggas i dagen, och den förman, hvilken tillåt sig en dylik mannamån, frändragas till all den blygd inför opinionen han förtjenar; men att wilja — såsom om det wore högst magtpåliggande — fästa uppmärksamheten derwid, att, inom ett wist tidsrum, flumpwis adelige äro flera i wisa grader och tjänster än i andra, det måste man wäl medgifwa är och förblifwer, lindrigast sagdt, ganska småaktigt.

— + + —
A P U S T I F.

Gratiosa,

eller

Det onaturliga och affecterade i Konst och Poesie.

Det dunkelt sega är det dunkelt tänkt.

Legner.

Capitlet 1.

Det war en gång en författare, som gick i sömnen. Han svepte sin hwhita Wingåkers jacka tätt omkring den förkylda magen. Utför trappan af sin vindskammare nedramlade han. I hans spår släpade sig digra luntor af Sonnetter, Canzoner och Glosfor, allt efter som han nedramlade, och jackans brokigt utsydda armklaffar lekte kring hans händer, behagligt, behagligt.

Auctorns hufwud war sånt såsom en Chinesers; ty djupa tankar hade liksom blyplåtar lagt sig öfwer hans förbittrade hjerna.

Han hade en enda dotter, wid namn Gratiosa, af 14 alnars längd*). Hon låg ännu i sin första söm, när fadern bitida hade flyndat genom hennes rum. I hennes panna syntes spår efter myggbett, och de mest hoptrastade lockar hade, såsom garnårsvor, slingrat sig kring hennes cinnaber rodnande kinder. Denna syn lade sig, såsom ett halftop spjeld, omkring hans fadersbjerta, och när han nu nedramlade utför trapporna, flyndande

*) Sonnetten består jemwäl af 14 icke ainat, men rader.